

Praha-Žižkov, 18. 6. 2023
P. Jareš

Zármutek podle Boží vůle 2K 7,5-13

Četli jsme úryvek z dopisu apoštola Pavla křesťanům, kteří žili ve městě Korint v 1. století našeho letopočtu. Byli to lidé, kteří právě prostřednictvím Pavla přišli ke křesťanské víře. Nějakou dobu před sepsáním dopisu, z něhož jsme četli, apoštol Korint navštívil (2K 2,1-11). Byla to pro něho bolestná návštěva. Někdo z korintských křesťanů při ní patrně Pavla napadl. Víme, že se v Korintu objevovali lidé, kteří zpochybňovali Pavlovo apoštolství (viz 2K 10-13). Zpochybňovali Pavlovu autoritu jako vyslance Ježíše Krista. Je možné, že s tím nějak souvisel i výpad onoho člověka. Ostatní věřící zřejmě proti jeho jednání hned nezakročili, nijak se proti němu neozvali. Po této bolestné návštěvě tedy Pavel napsal křesťanům do Korintu přísný dopis, který se nám nedochoval. V přečteném textu se o něm ale apoštol zmiňuje (v.8).

Pavel byl touto korintskou záležitostí velmi rozrušen. Dlouho nevěděl, jak jeho přísný dopis na korintské křesťany zapůsobil. Když byl v Makedonii, prožíval tlaky uvnitř i navenek. Uvnitř se strachoval o Korintské, o účinek svého dopisu. Navenek zřejmě zakoušel pronásledování ze strany nevěřících lidí. Služba Bohu pro něho byla velmi osobní záležitostí. Jistě i proto, že sloužil živé osobě - Ježíši Kristu, a nikoli pouhé myšlence, principu či filozofii. Nepracoval pouze na uskutečnění nějakých svých plánů, ale následoval Krista jako někoho, komu naprosto důvěřoval. S tím také souviselo, že nemiloval lidstvo jen v obecném smyslu, ale miloval konkrétní lidi. Služba Pánu Ježíši se Pavla hluboce osobně dotýkala. A taková je vlastně každá opravdová služba Bohu. Vždy se nás hluboce osobně dotýká, prolne celý náš život. Vždyť při této službě máme co dočinění s živým Bohem a s živými lidmi!

Konečně přišel do Makedonie Pavlův spolupracovník Titus. Tento člověk se vypravil do Korintu, aby zjistil, jaká je situace. Přinesl Pavlovi dobré zprávy: ostrý dopis způsobil nápravu. Sám Bůh potěšil Pavla prostřednictvím Tita. Je to nepochybně ta útěcha, o které mluví Pavel už na začátku dopisu. O Bohu tam píše: *“ On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha. ”* (2K 1,4; viz 2K 1,3-7). Stejně jako v Pavlově případě, i nám Bůh tuto útěchu často poskytuje prostřednictvím dalších věřících. A naším prostřednictvím zase jim. Jednou před nedělním shromážděním jsem byl sklíčený. Modlil jsem se, aby ke mně Bůh nějak promluvil. V modlitebně mi pak jedna sestra vložila do rukou tenkou křesťanskou knížku. Když jsem ji pak četl, výrazně mne to povzbudilo.

Pavel zpočátku litoval, že korintské křesťany svým dopisem zarmoutil. Snad se obával, že byl až příliš přísný. Když máme při napomínání druhých takovýto

strach, je to jistě dobré znamení. Kdo napomíná druhé pod vlivem Ducha svatého, ten si nelibuje v tvrdosti. Láska ale někdy musí být i přísná a neústupná (sr. Př 27,6). Titus Pavla uklidnil zprávou, že dopis přinesl dobré ovoce v podobě pokání Korintských. Pavel tedy přestal litovat, že adresáty zarmoutil. A místo toho se radoval. Neradoval se ale z toho, že způsobil Korintským bolest. Radoval se z toho, že zármutek je přivedl k pokání, tedy k přehodnocení a změně jejich postojů. Zanechali odstupu od apoštola, opět se k němu plně přiklonili, a tím se také opět plně přiklonili ke Kristu. Korintští měli zármutek podle Boží vůle (doslova: „podle Boha“, verš 9). To je druh zármutku, který člověka vede k pokání.

Když je nám něco oprávněně vytýkáno, může nás to zarmoutit. Nebývá příjemné setkat se s pravdou o svých selháních. Když se však v reakci na toto poznání zarmoutíme podle Boha, vede nás to k vážnému zamyšlení nad našimi činy a ke změně postojů. Je samozřejmě naprosto v pořádku, že prožíváme smutek z běžných příčin, které s sebou přináší život. Někdo blízký zemře. Jsme nemocní. Některá práce se nepovede. Apoštol nás však učí, že existuje také zármutek po způsobu tohoto světa (doslova: „světa zármutek“, verš 10). Tedy podle způsobu myšlení lidské společnosti, která nepočítá s Bohem. Takový druh zármutku nepůsobí žádoucí změnu postoje vůči hříchu a vůči Bohu. Působí smrt. Spíš litujeme sami sebe a zůstáváme tak odcizeni Bohu i lidem. Tak nějak tomu bylo s Jidášem, který zradil Pána Ježíše. Posléze pocítil i výčitky, ale nakonec si vzal život (Mt 27,3-5). Má-li někdo zármutek po způsobu tohoto světa, může se na někoho rozzlobit, uzavřít se do sebe, litovat se, zabít se ... Rozhodně se tím však nepřiblíží k Bohu.

Jan Křtitel vyzýval své posluchače, aby nesli ovoce, které odpovídá pokání (Mt 3,8). Pokání a ovoce pokání k sobě nerozlučně patří. Pokání je změna postoje (řecké slovo pro „pokání“ - METANOIA má význam „změna smýšlení“). Odpovídajícím ovocem pokání je změněné jednání, které je viditelné navenek. Například zloděj už nemá krást, ale raději poctivě pracovat (Ef 4,28). V přečteném textu píše Pavel o ovoci pokání v případě Korintských (v.11). Napravili svůj vztah k Pavlovi, a to horlivě. Zřejmě to zahrnovalo i pokárání člověka, který Pavla napadl (srov. 2K 2,6-8). Právě pokání nemůže zůstat bez ovoce v podobě změněného života (sr. Jk 2,18).

Zármutek podle Boží vůle není bezvýhodný, a proto také není trvalý. Není pro nás začarovaným kruhem. V jeho důsledku se můžeme ve svých životech nově zorientovat a vydat se novou cestou. V myšlence pokání se tak skrývá povzbudivé sdělení: „Žít jde i jinak!“ Právě to nám umožnil Pán Ježíš tím, že se za nás obětoval. Nezůstávejme tedy u smutku nad svými selháními, nedostatky, chybami, hříchy. Raději se snažme měnit své postoje tak, aby byly v souladu s Božími záměry. A v síle Pána Ježíše pak vykročme novým směrem.